

sager. Denne Betragtning støtter jeg tildeels paa Slutningen af § 73 i Ehenbeloven, hvor det hedder: „Naar derimod det Fornødne er iagttaget med Hensyn til den her foreskrevne Mægling, bortfalder den nu befalede Forligsmægling ved Politiretten, hvoraf følger, at Parterne strax kunne lade møde for denne Ret ved Sagsfører efter de iøvrigt herom givne Regler“; man synes at maatte være berettiget til heraf at ulede, at dersom Retten skal mægle Forlig, saa er den Paagjældende ikke „strax“ berettiget til at lade møde ved Procurator; jeg skal imidlertid ikke paa-
 staae, at det er saaledes, men jeg har ikke kunnet komme til anden Anskuelse. Efter mine Begreber maatte det være høist uheldigt for en Kvinde at være tvungen til, naar hun ikke kan godtgjøre lovligt Forsald, absolut at møde personlig og alene, det være sig saa enten i en Forligelsescommission eller i en Ret; hvorvidt hun kan tage en Raadgiver med sig, skal jeg ikke bestemt afgjøre, men det forekommer mig at ligge i Sagens Natur, at en fuldmyndig Person strengt taget ikke kan være berettiget til at bruge Værge, og det staaer for mig saaledes, at naar Vederparten gjør Paastand derpaa, maa Forligelsescommissionen eller Retten ansees besøjet til at nægte hende at have en saadan Raadgiver tilstede; Noget, jeg for mit Vedkommende maa betragte som meget uheldigt i mangfoldige Tilfælde. Jeg skal ikke, idetmindste ikke foreløbig, yderligere søge at begrunde min Forespørgsel, men støttet paa de allerede af mig anførte Betragtninger skal jeg tillade mig at henvende den Forespørgsel til den høitærede Justitsminister: „Er den ved Danske Lov Enke hjemlede Ret til at benytte Laugværger endnu bestaaende, og i bekræftende Fald, agter da den høitærede Minister ad Lovgivningsveien at foretage Skridt til, at samme Ret for Fremtiden kan tilkomme enhver myndig Kvinde“?

Justitsministeren: Den første Deel af den Forespørgsel, som den ærede Rigsdagmand har stillet, besvarer jeg efter min Over-

bevisning med et ubetinget Ja. Den Ret, som Enke efter den hidtil gjældende Lovgivning have til at kunne benytte Lavværge, have de fremdeles; Loven af 29de December 1857 kan ikke antages at have indvirket paa den retlige Stilling, som tidligere tilkom Enken, og alle de Forhandlinger, der ere gaaede forud for Loven, give ikke mindste Vink om, at det skulde have været tilsigtet, og Lovens Indhold giver heller ikke Anledning til at statuere et Resultat, som er i Strid dermed. Man kan godt begribe, at man kunde være tilbøjelig til en Fortolkning, hvorefter det skulde staae anderledes, fordi det kunde synes, at Larfagernes Lighed dog i saa høi Grad talte derfor, og at en Enke, som var over 25 Aar, maatte gaae ind under Bestemmelsen i Loven af 1857 angaaende Kvinder, der have fylbt 25 Aar, men Larfagernes Lighed kan ikke være tilstrækkelig til saaledes at ophæve Lovbestemmelser; de ville kunne komme i Betragtning i mange Tilfælde til Forklaring af Loven, men som sagt ikke til at ophæve den, og Loven af 1857 vilde derved komme til deels at ophæve Bestemmelserne i selve Landsloven, deels — og det maa jeg lægge særdeles Vægt paa — gjøre Bestemmelsen i Forordningen af 10de April 1841, om hvad der skal iagttages ved Udnævnelsen af en fast Lavværge for en Enke, uanvendelig. Saadist som jeg altsaa antager, at Enkens Stilling er bleven uberørt ved den nævnte Lov, saa ubetinget vil jeg ogsaa bevare den sidste Deel af Forespørgselen med: Nei, jeg er ikke findet ad Lovgivningsveien at foretage Noget for at bewirke en Bestemmelse om, at en efter Loven af 1857 fuldmyndig Kvinde skal erholde Afgang til i Lighed med Enkerne at kunne vælge Lavværge. Naar en Lov som den af 1857 har bestemt, at en Kvinde, som er over 25 Aar, skal være fuldmyndig, saa troer jeg, at den har givet en Bestemmelse, hvorved hun er kommen til at indtage sin rette Plads; hun er stillet i Klasse med en myndig Mandsperson, og der er, som det forekommer mig, ikke nogen Anledning til at gjøre nogen Forandring i det saaledes bestaaende Forhold.